

САША ГАНАПОЛЬСЬКА

Тепер
доводиться
думати

УДК 821.161.2-31
Г 19

Саша Ганапольська

Г 19 Тепер доведеться думати [Текст] : роман / Саша Ганапольська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 240 с.

ISBN 978-966-448-625-2

Що, коли ти вже студентка, але й досі відчуваєш, що твої рішення — не твої власні, а інших людей? Коли з дитинства тебе навчили, що треба бути в усьому найкращою і що любов треба заробити? І навіть попри відмінні оцінки чи перемоги в балеті ти отримуєш більше критики, ніж визнання?

Що, коли підліткою ти пережила анорексію, і її привиди досі навідують тебе у студентському гуртожитку? Коли ти творча особистість, закохана без взаємності? Коли твоє серце лежить до музики, а найближчі люди торочать, що це «непрактично»? І навіть коли в країні війна, ти все одно хочеш залишитися в ній і жити своє найкраще життя, бо іншого не дано?

Разом із героїнею відверто щирої дебютної повісті солістки гурту *Tember Blanche* ти вирушиш у непрості пошуки власного «я» — і ніколи про це не пожалкуєш.

УДК 821.161.2-31

© Саша Ганапольська, текст, 2025
© Наталія Носова, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

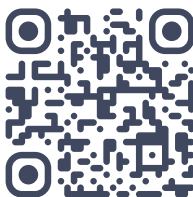
ISBN 978-966-448-625-2

Усі права застережено

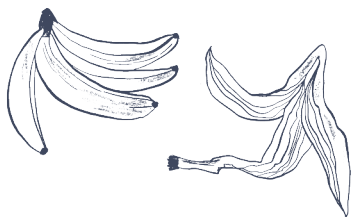
Тісні, які згадуються в тексті, а також ті,
що на репії лунали в моїх навушниках
під час написання різних епізодів:

*Однoймeнний альбoм Tember Blanche,
який нерозривно пов'язаний
із сюжетом книги:*

Somebody's watching me

Я прокинулася з тривожним відчуттям нудоти в горлі. Так буває, коли я думала про щось нехороше напередодні, або й не хотіла думати, а деструктивні ідеї прокралися самохіть. Я погано це контролюю, а втім...

Мене задовбало вважати себе недостатньо розумною, стрункою, успішною і бозна-якою ще. Я почуваюсь негідною свого місця і постійно думаю, що мене ось-ось розкусять: «Ага, то ось яка ти насправді — тупа!». О так, залежність від чужої думки мене теж задовбала, бо що, зрештою, вона мені дасть? Але ж докучає, муляє і спонукає порівнювати себе з кожним, хто зробив щось краще за мене. У такі моменти я вкотре шукаю відповідь на одвічне питання: «Хто я?». Ну, точно не агроном із Черкащини, бо після факультету германської філології в Києві мало хто наважиться на таку кардинальну зміну діяльності.

Ти як?

Засвітився телефон — це було вранішнє повідомлення Максима.

Може, зайдеш до мене за 20 хвилин,
поговоримо?

Мені пощастило з Максимом. Він любить мене, купує банку шоколадної пасти, коли мені сумно, ходить зі мною в кіно на мультфільми *Disney* попри те, що ненавидить епізоди, де хтось співає — а їх там, самі знаєте, хоч греблю гати.

З Максимом ми познайомились на курилці (а кажуть, куріння вбиває) й одразу знайшли спільний інтерес:

— Чуєш, а Ігор Павлович завжди був такий душний?

— Душний? Дівчино, ви занадто добре відгукуєтесь про цього лисого хера.

Шкіряна куртка шоколадного кольору, кастомні конвери, джинси шкіні, за які не соромно, — на перший погляд, усе в ньому було прекрасним, тому на пропозицію обговорити викладача фонетики за чашкою кави я погодилась без вагань. Старшокурсник, який курить не абищо, а самокрутки, та ще й стильно вдягається — це, повірте мені, раритет. Я вхопилася за нього хваткою дикої пантери, аж поки не пройшов місяць, два, три... І я зрозуміла, що в мені досі нічого не йокнуло.

На годиннику була 7:03. Я подивилась на постер *Schmalgauzen* над Юлиним ліжком і вирішила, що наразі рефлексії

з мене досить. Відклала телефон зі щодень звичнішими новинами й підвелася. Взяла три свої нещасні баночки для ранкового туалету (дякувати богу, що хоч із обличчям у мене завжди все було гаразд), зубну щітку, рушник і пішла во-скрешати в'яле після сну тіло — обожною робити це о сьомій ранку, коли можна уникнути черг. Вода в душі була холодна й додавала ще більше драматизму прийдешньому тривожному дню, але я вирішила відіграти *drama queen* на повну й увімкнула «Хованки» *Tember Blanche* — коли слухаю цю пісню, завжди думаю, ніби її написали про мене.

Після ранкових процедур я вже не хотіла нічого аналізувати. Часом здається, що я тільки те й роблю: оцінюю свою зовнішність, прокручую в голові всі невдалі фрази, які сказала на парі німецької, картаю себе за кожну недотягнуту ноту на репетиції. Боже, як мене втомила моя голова. Чому від неї, такої маленької каштанової голівоньки, свого часу очікували так багато? На ті гроші, що мама відклала мені на навчання, можна було одразу оплатити послуги психотерапевта на десять років вперед. Шкода, що покоління X досі називає їх «мізкоправами».

— Нусь, це я, — у двері постукав Максим.

Він зайшов, не дочекавшись відповіді, і впав на ліжко поряд зі мною.

— Чого не спитав, чи я тут сама?

— Та ніби я не знаю графік твоїх подружайок, — пирс-нув він. — Мія о восьмій ранку вже побігала, помедитувала

і проходить якусь співбесіду, а Юля взагалі тут рідко з'являється. По-любому тусується чи у Юри, чи у Льоші з істфаку.

— Не будь таким *judgmental*. Ти що, не жив своє найкраще життя в дев'ятнадцять?

А річ у тому, що він таки жив. Ні, я жодним чином не засуджую його колишній стиль життя і не переймаюся кількістю партнерок, яких він мав до знайомства зі мною. Люди займаються сексом: хто на одну ніч, хто раз на місяць і тільки у шлюбі — я це розумію і не засуджую. Тим паче зараз Макс від звичайного асистента доріс до менеджера з міжнародної логістики, тож дозволити собі навіть пристойні вечірні гуляння може тільки на вихідних.

— Жив, звісно, — не приховуючи ностальгійної усмішки, сказав він.

— Що, згадав своє розпусне життя і просльозився?

Максим, вдаючи розлюченість, легенько ляснув мене по коліну, а коли усвідомив недієвість цього методу, взявся до справжнього знущання — лоскоту. Я розмахувала руками, сміялась крізь сльози і благала його зупинитися. За шостим разом слово «досить» прозвучало настільки голосно, що Максим відсахнувся і глянув на мене стривожено, оцінюючи завдану шкоду. Жодних тілесних травм не було видно, але в цей момент Макс згадав про справжню причину свого візиту й ту іншу, невидиму травму, яка вже стільки років роз'їдає мене зсередини.